

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Dissertatio Paraeneticæ Apologetica In Vitam Mirabilem, & Cœlestes Revelationes Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanae, Ordinis Sanctimonialium S. Brigittæ in Hispania Fundatricis

Tanner, Jan

Neap., 1690

§. 9. Joannis Lanspergii Carthusiani Prologus ad revelationes S. Gertrudis,
editas opera Tilmanni Bredenbachii Sacræ Theologiæ Doctoris

urn:nbn:de:hbz:466:1-41415

65. Reponunt nihilominus, malle se talia legere in viris contemplativis. At re vera vix fidem inveniēt. Nam qui orationem mentalem verè adamant, solent magnoperè desiderare, ut subsidia sanctarum cogitationum, inde accipiant, qualibus profectò revelationes Sanctarum planè abundant, itaut etsi non veræ revelationes, sed meræ essent pię contemplationes, valdè adhuc prodesse. Quin, & longè securius leguntur, quàm Rusbrochius, Thaulerus, Suso, Harphius, aliiq; contemplationis magistri, quorum scripta per se intellectu ardua, & imitatu censentur esse periculosa; præterquamquòd quibusdam in locis à rudibus Sciolis sint corrupta.

66. Sed cum ad hæc, & similia, his Venerabilis Marinæ Cœlestibus revelationibus adversatiū tela retundenda, dictas querevelationes Lectoribus commēdandas, nullum sit scutum inexpugnabilius, nec argumentum efficacius, quàm Prologus, quem revelationibus S. Gertrudis à se conscriptis, Joannes Lanspergius præfixit: liceat ipsum transcribere, ad omnium objectionum solutionem indubitata, & ipsarummet revelationum dignam, quam merentur æstimationem.

§. IX.

*Joannis Lanspergii Carthusiani Prologus ad
revelationes S. Gertrudis editas opera
Tilmanni Bredenbachii Sacre
Theologiæ Doctoris.*

67. **I**N lucem prodicimus librum divinarum revelationum, quod certè genus eruditionis, non debueramus ignorasse haud admodum gratū
iis

iis præsertim, qui mundano, humano ve spiritu tument, quique litera magis docti sunt, quã spiritu. Adeò enim illis quævis ejusmodi sunt frigida, atque insana videntur, ut non solum ad ea nausèa quãdam moveantur; verum etiam hujuscemodi libris, ubi possunt, detrahunt, & quæcumque non intelligunt carpunt: parùm interea considerantes, quod totum ferè vetus Testamentum, revelationes esse fateri cogantur: DEUS non solum varios Scriptores Ecclesiasticos, verum etiam multifor- mem docendi modum, alia itidem, & alia eruditionis genera, phrasim quoque ac dictionem multiplicem in Ecclesia constituit: Idque in utroque sexu, quo nemini deesset, vel (ut ita dicam) juxtà suum genium, unde erudiri, undè illuminari, unde trahi, unde ædificari posset. Quid igitur jam mirum, si hominibus mollioris cordis, ut qui beneficiis, blanditiis, aut amore trahuntur, magis quàm præceptorum austeritate, id quod in sexu foemineo DEO devoto præcipuum est, DEUS loquatur per revelationes. Non inficior quidem pias aliquot Virgines, aut mulieres DEO devotas, ubi sibi ipsis relictæ fuerant, nuquaquam suspitione caruisse: verumtamen, quæcumque fuerunt, suntque hujusmodi, facilè deprehenduntur, neque enim diù latere potest fictio præsertim foeminea, si quidem ubicumque profundissimæ humilitatis non fuerit fundamentum, citò quidquid super illo fuerit edificatum, non absq; ignominia ruit. Nō est autem personarum acceptor DEUS, nec sexum à sexu (quem utrumque fecit) discernit, nisi quod infirmiori plerumque ubi humilitas, & devotio id meretur, potiora dat dona, ut confundat fortia, sapientesque in suo sensu confuter, quod dona sua sibi (hoc est DEO) ascribenda cognoscantur soli; quandoquidem illiterati, & simplices minus habent, quàm ut

ea

ea Scripturę Sacrę ad unguem sint consentanea, licet
 difficilia plerumque scribant, & ardua effingere pos-
 sint. Per quoscumque igitur, vult, loquitur Deus. Hęc
 aspernari propterea, quod per mulierem DEO reve-
 lante insinuentur, nonnē tumidi foret cordis, insolent-
 tissimęque superbię? Pręsertim cum per se ipsum in-
 scripturis Sanctis eadem (quod dixi) DEUS quoq; ipse
 nobis revelaverit: licet pro temporum hominumque
 conditione, hic aliquanto lucidius, uberiusque eorum-
 dem explanatio fiat. Sed quia in sexu fęmineo aman-
 tiora, fideliora, puriora, suavioraq; corda viris fortas-
 se etiam Apostolicis, aliquando anteferenda invenit;
 ideò benigniorem, quod reor, se illis interdum exhi-
 buit. Unde fit, ut viris alioqui doctissimis, quiambu-
 lant in mirabilibus super se, occupantes magis animũ
 suum curiosis quęstionibus (penē dixeram superstitio-
 sis) quàm necessariis, aut secretis, quę scire non oportet,
 investigandis, aut mundanis literis ediscendis, non
 tantã se familiaritatis gratiã manifestet DEUS, quanta
 ad eorundem confutationem potiùs fęminis, illite-
 ratisque viris DEO devotis illabatur. Quamvis eadem
 hujusmodi devotę personę (quod congruum est) nihilo-
 minus interea pro humilitate virorum Doctorum di-
 rectioni, semetipsas subiiciant. Ex quarum interro-
 gationibus; ex quarum humilitate illuminata,
 non parũ (scio) proficiunt sæpe numero Pa-
 tres, aut Confessores earum bonę voluntatis,
 in hoc planē multã laude digniores timidis, qui-
 busdam sciolis, aut literatis, qui si interrogante præ-
 sumentes de se, aut laudanda damnant, aut commen-
 dant vituperanda; hoc solo clari, quòd sexus infirmioris
 devotionem rident, nihil pendunt, & quandoq; ea-
 rum spiritum impediunt.

EPI-

EPILOGUS.

68. **H**abet Reverentia vestra pro mea tenuitate expositum, quod pro commendatione, & auxilio Sancto hujus Operis mihi occurrit. Non quidem, prout initio monueram, quod hæc omnibus sint ita satisfactura, ut nemo amplius reclamet; sed tamen ita, ut cordatis hominibus sint sufficiens præbitura fundamentum, ne mirabilem hanc Vitam Venerabilis Virginis Marinæ mordeant, nisi prius aliquod admodum grave, & certum adversus eam momentum deprehendant. Cæterum Reverentiæ Vestræ ex animo gratulor, quam DEUS elegit ad opus tantæ suæ gloriæ; nec possum quin ominer, specialem quandam Reverentiæ Vestræ in Cœlis coronam parari, si quidem, & Reverendo Patri Ludovico de Ponte, ob hanc vitam prima vice digestam, & Hispanicè conscriptam, Divina Majestas magnum in Cœlis præmium promisit, prout ipsemet Pater Ludovicus refert *lib. 6. c. 21. §. 6.*

69. DEUS Optimus Maximus faxit, ut animæ; quàm plurimæ ex hoc Reverentiæ Vestræ labore, ad quam maximam Sanctitatem proficiant, ejusque Majestati sincerè ex toto corde serviant, ad quam maximum ejus beneplacitum, cujus ineffabilis, & omnia merita, ac demerita vincens Bonitas, præcibus, & meritis Sanctorum Inorum faciat nos quoque ex Sanctis.